

мека глъчка. Слѣзоха на кея и трѣгнаха бавно изъ космополитната тѣла.

Мургавиятъ мжжъ бѣбрѣше непрекъснато, трѣскаво оживенъ, усмихнатъ и приведенъ напредъ, за да може да гледа двамата въ лицата. Вървежътъ му бѣ малко нехайно-лѣнивъ, като морякъ на суша. Нѣкои отъ минувачитѣ — важни, солидни чужденци го поздравяваха любезно, други — бедно облѣчени мѣстни хора махваха съ ръка:

— Ciao, Paolo!

Той почти не отвърщаше, потъналъ въ радостно възбуждение отъ срещата.

— Слушайте... Останете още единъ день тука. — Очитѣ му все така дяволито се усмихваха, но въ удълженитѣ брѣчки имаше нескрита молба. — Хайде, господинъ докторе, решете! Само единъ день! Ще ви покажа толкова нѣща: познавамъ Венеция по-хубаво отъ София!... И за мене ще бжде... какъ бѣше? — да, празникъ, празникъ!... Знаете, нѣколко години вече не съмъ срѣщалъ компатриоти!...

Докторътъ погледна къмъ жена си:

— Най-после, ако иска Веса... бихме могли да останемъ...